

Ўзбек адабиёти, қолаверса, ўзбек болалар ва ўсмирлар адабиётининг кўзга кўринган вакилларида бири Ҳаким Назирдир. У 1915 йилда Тошкентда қосиб оиласида дунёга келди. Болалигиданок ота қасби - қосибчиликдан иш бошлади, оёқ қийим фабрикасида ишлаб, кечқурунлари ўқиди. 1936-1941 йилларда эса қундузи ишлаб, Тошкент кечки педагогика институтида тахсил олди.

Шу йиллардан бошлаб, у жумҳурият болалар матбуотида, радиода ишлади. Унинг ижоди 30-йиллардан бошланган бўлиб. даставвал лавҳалар, репортаж ва хабарлар билан «Ленин учқуни» рўзномасида пайдо бўлди. Ёзувчининг биринчи хикоялар тўплами 1948 йилда «Қишлоқдаги жиянларим» номи билан чоп этилди. Шундан сўнг, кетма-кет адибнинг «Пионерлар боғи» (1950), «Беш баҳо» (1955), «Чўл хавоси» (1958), «Мени танийсизми?» (1963), «Болажонларим» (1964) сингари хикоялар тўпламлари ва «Чиранма гоз» қаби сахна асарлари яратилди. Мазкур асарларда ёзувчи болалар ва ўсмирларга хос бегубор қалб харорати ва туйғуларини ардоқлашга интилди, уларни меҳнатсевар, эл-юрт, ватан фарзандлари бўлишга даъватқорлик қилди. Унинг 40 дан ортиқ қитобларида ёшлиқ ташвишлари, орзу-интилишлари ўз ифодасини топди.

Адибнинг «Ёнар дарё» (1966), «Али ва Шер» (1971) қаби қисса ва хикояларида, шунингдек, «Лочин қанотлари» (1973) қаби романларида ҳам ёш авлоднинг қомил инсон бўлиб етишуви йўлидаги қураш ва умидлар ташвиши ва орзулари қенг ифода этилди.

Ҳаким Назирнинг ўндан ортиқ қитоблари ва асарлари рус ва бошда тилларда нашр этилган бўлиб, айрим энг яхши асарлари «Пионер қутубхонаси» тўпламининг 6- қилдида нашр этилган. У айни қогда моқир таржимон ҳамдир. Шоир В. Қатаев, А. Қайдар, Л. Қассил қаби бир қатор адибларнинг болалар ҳақидаги асарларинг ўзбек тилига ағдариб нашр эттирди.

1981 йилда унинг беш томлик сайланма асарлари Қамза номидаги Республика Давлат муқофотига сазовор бўлди. Бинобарин, у Ўзбекистон халқ ёзувчисиқир.